

Езерниця, а, о - и (ъти) изобилни с' езера.

Езерница (то) мѣсто гдѣ е было много езеро.

Езеро (то) водно пространство обикновено с' зема, името на-
воу за езера. Во мнѣе зема езеро, во езеро а езеро не на-
имати. М. 11. Слѣ езеро скоро предето м. 535, въ 7-го въ езеро м. 343
Език (ъти) 1) оная мѣстна речъ гдѣ се употребява въ чината на
привотни въ. Волски язык. Езикъ му ^{с' дѣ} ~~дѣла~~. 2) Слѣ езици думи
и израженія, които чинирѣ дѣла един народ: българскій
языкъ. 3) способността на човѣкъ да изказва своите
мисли с' думи: Езикъ му не е тѣлесен, пак. 4) начинъ
на говореня то: Езикъ му остана. Езикъ му дѣла, го-
вори много и доказливо

Езиче (то) чинъ отъ Езикъ.

Езичеца (то) чинъ отъ Езичеца въ или Евзичеца. В. 221.

Езичеца (то) чинъ отъ Езикъ; на кѣтои отъ Езичеца.

Еи ^{нар.} 1) старо, така естество, да. 2) нов. мѣсто, ^{изказване.} ~~мѣсто~~ хъ, и дѣла
го. 2-го. Еи го, нѣ. Еи го дѣла. 3) оуражъ не етъ много,
повишане: Еи, ой, е, хей, хой, хе; Еи дѣла, Еи мѣсто, Еи Еи
ви, Еи ва) важе двалима дѣла м. 69. 4) при издѣлванъ Еи
не: Еи еце по ходо, Еи ^{пак} еце ^{пак} ~~еце~~. Еи еце ^{пак} ~~еце~~ ^{пак} ~~еце~~
при това оуражъ при разни сложения с' други думи
зема разни направления и по дѣла на значеня:
Еи да, оуражъ отъ Еи видѣ: Еи да еце, Еи да мѣсто
еце: М. 65.

Еи сега, при готовността на бързо дѣлаване, тоу пак, на-
добавно, Еи сега на еце ги донесъ. 2) при обзѣдане: Еи ^е сега

Еи та еде, ой та еде, Еи та еде тоуа Герен. Ч. 286

Еи-тоуи, Еи тауи, Еи тауи

Еи тауи, Еи тауи-ка, Еи тауи-кауи.

Еи тауи, Еи тауи-ка, Еи тауи-кауи.

Еице (то) Върхъ на висото прѣдполагаетъ видѣтилице, което се
дѣла въродитѣ на тѣмъ гдѣ на сѣмъ мѣсто, покрѣто с' че
рука; да опечеи Еице та да нахрани дѣла. Еице